

Hasičova dcera

Mé oči se klížily únavou. Něco se dotklo mé paže, ale nijak jsem nereagoval. To něco byla má dcera. Od té doby, co mi ji svěřili do péče, jsem se pořádně nevyspal. „Tati, tati podívej se.“ Natáhla drobnou paži. Na ruce jí lezla malá beruška. Ema skákala radostí, zatímco jsem si rukami podpíral hlavu a přemýšlel o mé zítřejší práci. Jako hasič pracuji už deset let, ale nikdy jsem nebyl tak unavený, jako posledních šest měsíců. „Emo, teď si nemůžeme hrát.“ Vydechl jsem unaveně. Její oči se zavřely zlostí, ale poznal jsem, že se v nich mihlo ještě něco. Smutek.

Už půl hodiny jsem se nehnul od mých pracovních bot. Potřebuji, aby byly čisté. Z chodby se ozvaly tiché krůčky. „Tati, můžeme jít na hřiště?“ Nebyl jsem si jistý, jestli se mi hlásek nezdál. Soustředil jsem se na boty. Studená ruka na mé paži mě vrátila do přítomnosti. „Jistě, ale nemáš ty být ve škole?“ Zvedl jsem obočí. „Ne, je přeci víkend, vzpomínáš?“ A opravdu, byla sobota. „Teď ne, Emo, mám moc práce.“ „Ale ty máš vždycky práci.“ Zamračila se. „Zítřa,“ odpověděl jsem letmo, „slibuj.“ Potom jsem ji už slyšel jen odcházet.

Ráno se vše odehrálo velmi rychle. Vstal jsem brzy, oblékl se, nasadil hasičskou helmu, nastoupil do auta a odjel. Asi v půlce cesty na stanici jsem si vzpomněl na Emu. Tedy, vzpomněl na to, že jsem zapomněl. To ale nevadí, ne? Ema už je dost stará na to, aby si připravila snídani, zametla a umyla nádobí. Navíc to bude jen chvíle, hned se vrátím a půjdeme do parku. Na místě činu byl kouř. Čadil velmi hustě a obsadil i sousední domy. Bylo tu mnoho lidí, dokonce pár psů. Dům praskal a hroutil se pod ohněm. Plameny oblizovaly dřívě bílé zdi a měnily nábytek na prach a hřebíky. Už se nedal zachránit. Když jsem se proplétal mezi dřevěnými sloupy, hledal jsem náznak života. Údajně se v domě měl nacházet starší pár. Trvalo to dlouho, ani si nepamatuji, jak rychle to utekl. Venku svítil měsíc a ozařoval ulice a střechy domů. Dnes jsem toho stihnul hodně. Zachránit starší pár, vytáhnout auto z příkopu, dostat jednoho pracovníka, co uvízla nahoře v jeřábu dolů a uhasit pár stromů v parku. Park. Tam jsem měl dnes s Emou jít. Zapomněl jsem.

Doma bylo ticho, nic se nedělo, vše bylo podezřele v klidu a napětí by se dalo krájet. V kuchyni se válelo nádobí. Umyté a čisté. Téměř. Hodiny na zdi tikaly a z okna byla slyšet kola aut. Když jsem otevřel dveře od pokoje mé dcery, ležela v posteli. Její spánek byl klidný, ale na tvářích měla zaschlé potůčky slz.

Ráno jsem s Emou mluvil asi jen jednou. Řekl jsem jí, aby si udělala teplé jídlo. Ema má prázdniny a nemusí do školy, ale mně brzy ráno zavolali z práce. Usoudil jsem, že když to Ema včera všechno zvládla, mohla by se beze mě zase obejít. Naposledy. Zítřa už se jí budu věnovat. Den v práci vypadal v pořádku. Tedy až dokud mi nezazvonil telefon.

Když mi oznámili, že hoří můj dům, přestal jsem dýchat. Z ničeho nic jsem začal myslet na Emu, ne na dům. Na nic nebo nikoho jiného. Světlá fasáda domu postupně černala a Eminy tulipány se už dávno vytratily do vzduch. Záchraná akce již byla zahájena, jenže jen já jsem znal dům skrz na skrz. A Emě šlo o život. Obývací pokoj byl v plamenech a z kuchyně se šířilo čím dál, tím víc ohně. Usoudil jsem, že tam oheň začal, když si Ema ráno musela dělat teplé jídlo, na kterém jsem trval. Zamířil jsem do Emina pokoje. „Tati!“ Když jsem slyšel Emin hlas, ze srdce mi spadl kámen. V životě jsem se tolik nebál. Seděla na zemi a držela si ruku u pusy. Byla špinavá a potrhaná. Její plyšový medvídek se válel vedle ní. Vzal jsem ji do náruče a pohotově ji neslo ze dveří pryč, ale hořící trosky domu mi to stěžovaly.

Ten den jsem si uvědomil, že je Ema to nejlepší, co mě v životě mohlo potkat. Po záchraně byla hospitalizovaná. Příští víkend se stěhujeme. Ale jen na chvíli. Než se náš dům opraví. Její modré oči se zkříví v náznaku o úsměv, když sedí na nemocniční posteli a prosí mě, abych jí něco přečetl. A já knížku s radostí otevírám a čtu.